

předmětem dávky z přírůstku není zisk zcizitelův, nýbrž objektivní rozdíl hodnoty v době zcizení a nabytí.

Z těchto důvodů bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 651.

Koncesované živnosti: Z fakta, že se majitel koncese hostinské a výčepnické vzdal koncese té ve prospěch určité osoby, nelze dovodovati nárok této osoby, aby jí koncese byla udělena vůbec, zejména ve stejném rozsahu, jak ji měl předchůdce.

(Nález ze dne 4. ledna 1921 č. 13175/20.)

Prejudikatura: nálezy č. 404 a 405.

Věc: Rudolf L. v A. (adv. Dr. Brunclík z Prahy) proti zemské správě politické v Brně stran koncese hostinské a výčepnické.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem z 12. srpna 1919 č. 18537 udělilo okresní hejmanství v Mor. Třebové stěžovateli koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v A. č. 18 v rozsahu a za podmínek ve výměru tom uvedených, odepřelo však oprávnění k výčepu lihových pálených nápojů, jehož stěžovatel se také domáhal, a to s odůvodněním, že druhý hostinec v místě se zřetelem k počtu obyvatel 400 potřebě obyvatelstva stačí.

Místodržitelství v Brně naříkaným rozhodnutím zamítlo odvolání z tohoto výměru z jeho důvodů.

Stížnost proti rozhodnutí tomu podanou neshledal nejvyšší správní soud důvodnou.

Stěžovatel poukazuje k tomu, že v daném případě jde o hostinec, na němž ode dávna se provozovala koncese obsahující i oprávnění k výčepu pálených lihových nápojů, a projevuje názor, že toto oprávnění mohlo by býti právem odňato jen tehdy, kdyby se zřetelem k vyskytnuvším se závadám nebo z jiných důvodů bylo se pro budoucnost obávati zneužití.

Názor ten nemá v zákoně opory.

Nejvyšší správní soud již ve svých nálezech ze 7. května 1920 čís. 3862 a č. 3865 (Boh. č. 404 a 405) vyslovil a podrobně odůvodnil, že úřadu i tehdy, když — jako v daném případě — žádost o koncesi spojena je se vzdáním se stejné koncese jiným koncesionářem, jest se řídití předpisy, jež pro propůjčování té které koncese vůbec platí. Nelze tedy v okolnosti, že dřívější koncesionář, jenž se v prospěch stěžovatelův své koncese vzdal, měl oprávnění také k výčepu lihových nápojů, spatřovati důvod, jenž by úřad v jakémkoli směru obmezoval při rozhodování o stěžovatelově žádosti o koncesi, zejména mu bránil, aby po rozumu třetího odstavce § 18 živn. řádu přihlížel k místní potřebě.

Odepřel-li v daném případě stěžovateli oprávnění k výčepu lihových nápojů z důvodu, že potřeba obyvatelstva propůjčení takového oprávnění nevyžaduje, nelze v tom shledávati ani porušení objektivně právních předpisů živn. řádu ani nějakého subjektivního práva stěžovatelova. Že by

však úsudek, k němuž úřad zkoumaje místní potřebu dospěl, ve spisech opory neměl nebo jinak založen byl na řízení vadném, stížnost nevytýká a také nejvyšší správní soud nějaké podstatné vady v té příčině v řízení neshledal.

Úřad první stolice, o jehož důvody opírá se i naříkané rozhodnutí, poukázal jednak k tomu, že v místě jest již jeden hostinec s oprávněním k výčepu lihovin, jednak k počtu obyvatelstva (400). Okolnosti ty nebyly popřeny. Uváží-li se při tom úřední znalost všeobecných poměrů hospodářských a sociálních, jakou dlužno úřadu první stolice přiznati, nelze shledati, že by onen úsudek, na němž rozhodnutí je založeno, neměl dostatečného podkladu.

Jest tedy i nejvyšší správní soud po rozumu § 6 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 tímto úsudkem, jenž jest součástí skutkové podstaty naříkaného rozhodnutí, při svém rozhodování vázán.

Poněvadž, jak vyloženo, naříkané rozhodnutí ani zákonu neodporuje ani není stíženo podstatnou vadou, musila stížnost býti zamítnuta.

Č. 652.

Mimořádná opatření vyvolaná válkou a převratem:
I. * Zajišťovací opatření mohou býti předsevzata jen v případech, které zákon připouští, a v obsahu i formě zákonem předepsané. — II. * Zabavení zásob koží nemůže býti pokládáno za přípustné opatření zajišťovací, ježto není opatření takové nikde v zákoně výslovně stanoveno. — III. * Z § 5 nař. vl. z 23. září 1919 č. 523 sb. z. a n. nemůže ministerstvo pro zásobování lidu odvozovati právo, odníti vlastníku právo volného nakládání se zásobami zjištěnými dle předcházejících předpisů tohoto nařízení, z důvodů jakýchkoliv opatření prozatímních.

(Nález ze dne 5. ledna 1921 č. 11102/20.)

V ě c: P.-K. továrna na kůže (adv. dr. Alfr. Meissner z Prahy) proti ministerstvu pro zásobování lidu (zast. min. taj. Dřem Vrat. Řezníčkem) o zajištění koží.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dne 16. února 1920 konala se v továrně stěžovatelčině v K. komise, vypsaná trojčlenným výborem pro regulaci obchodu a zajištění zásob koží, jejíž hlavním účelem bylo vyšetřiti, zda kůže jsou v továrně hotové či v díle, hodí-li se pro lidové ošacení, a zjistiti množství těchto zásob. Komise zúčastnilo se svým zástupcem také ministerstvo pro zásobování lidu. Při komisi té bylo mimo jiné shledáno, že v závodě je v 6 jamách založených v listopadu a prosinci 1919 zboží pocházející z nově zakoupených surovin po uvolnění obchodu. Kůže v těchto 6 jamách naložené byly zástupcem ministerstva pro zásobování lidu zabaveny až do zjištění správnosti hlášení. Opis protokolu o jednání této komise sepsaného byl dodán stěžovatelce s přípisem ze dne 20. února 1920 č. 15645, kterým byla stěžovatelka vybíduta, aby písemně oznámila, kolik a jakých koží